

In naam van Anne-Bo

Nadat haar 19-jarige dochter in 2019 plotseling overleed, richtte Annemieke van de Wouw de Stichting Anne-Bo op. Om kwetsbare meisjes meer studiekansen te geven en als eerbetoon aan haar dochter. 'Iedere keer als ik een stickertje van de stichting op een envelop plak, zie ik haar naam en zijn we samen.'

**TEXST ESTHER GOEDEGEBUURE
FOTO'S LOTTE BRONGHEEST**

Annemieke van de Wouw met een foto van Anne-Bo.

E

Een stralend, knap meisje met lang blond haar en blauwe ogen, dat was Anne-Bo. Een meisje opgegroeid in een Haarlems milieu waar werd gehockeyd en waar het heel gewoon was een paar keer per jaar op vakantie te gaan. Waar niet gevraagd werd of je ging studeren maar wát je ging studeren. International business aan de HvA werd het voor Anne-Bo. Ze werd lid van een vereniging, vond een huis met drie vrienden en genoot met volle teugen van het studentenleven.

Op 13 oktober 2019 is ze zomaar overleden. "Wat een gek verhaal," reageerde haar moeder Annemieke van de Wouw toen de politie die ochtend voor haar deur stond. "Ik kon niet geloven dat ze er niet meer was. En eigenlijk geloof ik het nog

steeds niet. Als ze straks hier mijn huis binnen zou lopen, zou ik dat heel normaal vinden."

Anne-Bo bleek overleden aan myocarditis, een ontsteking aan de hartspier. "Dat kan blijkbaar, ook als je 19 jaar oud en kerngezond bent," zegt Van de Wouw. Acht maanden na haar dood richtte haar moeder Stichting Anne-Bo op, een organisatie die kansenongelijkheid wil bestrijden.

"Anne-Bo was een meisje dat alle kansen had. Ze greep ze aan, maar was zich bewust van haar bevoorrechte positie. Ze was een sociaal voelend kind, iemand die op de barricades sprong, oog had voor de underdog en haar hand uitstak."

In haar naam wil Van de Wouw meisjes voor wie het niet vanzelfsprekend is om te gaan studeren de kans bieden een studie te volgen door ze voor de duur van het hele studieprogramma aan een coach te koppelen en financieel te steunen. De stichting heeft na twee jaar al 68 deelnemende meisjes. Het merendeel komt uit

'Wij koppelen een student geneeskunde aan een traumachirurg, om op niveau te sparren'

Amsterdam en heeft dikwijls een migratie- of vluchtelingenachtergrond.

Fondsenwerving

Van de Wouw verwacht dat er de komende drie maanden nog zeker twintig aanmeldingen bijkomen. "We voeren gesprekken met het Ir. Lely Lyceum in Amsterdam-Zuidoost en twee middelbare scholen in Den Haag; na zulke voorlichtingsdagen loopt het altijd storm." Dankzij een professionaliseringsslag kan de stichting deze groei aan. Er is per 1 mei een operationeel

directeur aangesteld zodat Van de Wouw zich nog meer kan richten op fondsenwerving. Stichting Anne-Bo is daarmee een professionele organisatie geworden. "We hebben natuurlijk altijd meer geld nodig en altijd behoefte aan extra coaches. Maar er ligt een gezonde planning om te kunnen garanderen dat we meer meisjes financieel kunnen ondersteunen. En dankzij een enorm bestand aan coaches kunnen we ook elk meisje koppelen aan iemand die bij haar studie en behoefte past. Het is mijn ambitie om door het hele land meisjes te bereiken."

Wie zich bij de stichting aanmeldt, krijgt een coach toegewezen die haar in ieder geval vier tot vijf jaar ondersteunt, in praktische, maar ook morele zin. Bijvoorbeeld bij het maken een studieschema, het opstellen van een cv of het regelen van een stage. Of met een bemoedigend praatje voor een tentamen en oprechte interesse in een scriptieonderwerp.

"De meeste van onze studenten hebben niemand in hun omgeving die gestudeerd heeft. Hun ouders spreken de taal niet of hebben hun eigen problemen, waardoor ze geen aandacht hebben voor de toekomstplannen van hun dochter. Soms zijn de ouders helemaal niet in beeld; veel meisjes staan er echt alleen voor. Wij koppelen iemand die criminologie wil studeren aan de hoofddocent criminologie van de VU en een student geneeskunde aan een traumachirurg, zodat ze op niveau kunnen sparren."

Altijd vrouwen

De kwaliteit van het coachbestand van Stichting Anne-Bo is indrukwekkend; vrouwen met topposities in het bedrijfsleven of bij de overheid zijn geen uitzondering. En ja, het zijn inderdaad altijd vrouwen. "Vanwege het gevoel van veiligheid en vanwege geloofsovertuiging, en omdat het belangrijk is om je als meisje aan een rolmodel te kunnen optrekken," zegt Van de Wouw. Culturele verschillen kunnen ook een belemmerende factor zijn om te studeren. "We hebben bijvoorbeeld een meisje dat geneeskunde studeerde en moest stoppen omdat er geen geld was. Maar de zoon in het gezin mocht wel ver-

'Ik wil dat deze meisjes, als ze zelf moeder worden, aan hun kinderen vertellen over Anne-Bo'

der met zijn opleiding. Met hulp van de stichting heeft ze inmiddels haar propedeuse binnen. Geld lenen is bij sommige geloofsovertuigingen niet toegestaan, dus het leenstelsel van de afgelopen jaren bood voor velen geen oplossing."

Financieel ondersteunt de stichting door collegegeld en boeken te betalen en in de aanschaf van een laptop te voorzien. Ook voor extra projecten kan met de juiste argumentatie een bijdrage worden aangevraagd. Wie zich aanmeldt, krijgt een huisbezoek van Van de Wouw. "Dat doe ik omdat ik de situatie goed wil kunnen inschatten en ook om vertrouwen te geven aan de ouders. Dat zijn heel bijzondere ontmoetingen, vaak omdat ik ongelooflijk liefdevol ontvangen wordt, soms omdat ik in heel schrijnende situaties terecht kom. Gezinnen die geteisterd

worden door armoede, drugsproblemen, chronische ziekte of psychische ellende. De meisjes zelf zijn zo gedreven en zelfstandig. Vaak hebben ze de hele administratie op orde, kunnen ze zo de uitkeringsinkomsten van hun ouders laten zien, of vissen ze een jaaropgaaf uit hun telefoon op om te bewijzen dat ze in aanmerking komen voor steun. Die meiden zorgen voor hun ouders in plaats van andersom."

Studiekeuzebootcamp

Stichting Anne-Bo brengt deelnemers ook regelmatig bij elkaar, zodat ze ervaringen kunnen uitwisselen en vriendschappen kunnen sluiten. Er is een studiekeuzebootcamp – niet zomaar een online testje, maar een degelijk programma, aangeboden door een professionele organisatie. Stichting Anne-Bo geeft ook workshops – hoe om te gaan met LinkedIn bijvoorbeeld – en organiseert netwerkbijeenkomsten. "Want studeren is één ding, maar een stage of baan vinden is voor deze vrouwen zonder netwerk, hoe ambitieus en getalenteerd ook, niet eenvoudig," zegt Van de Wouw.

Wat drijft haar de stichting verder uit te blijven bouwen? "Ik wil mijn dochter in leven houden. Zolang haar naam genoemd wordt, bestaat ze. Door dit werk kan ik de hele dag met Anne-Bo bezig zijn. Iedere keer als ik een stickertje van de stichting op een envelop plak, zie ik haar naam en zijn we samen. Troost bestaat niet als je een kind verliest. Dit werk geeft energie, maar heel eerlijk is het vooral een eerbetoon aan mijn geweldige dochter, die een verbinder was en alles voor een ander overhad. Ik wil dat deze meisjes straks als ze zelf moeder worden aan hun kinderen vertellen over Anne-Bo, en die generatie weer aan haar kinderen. Zo zet ik het leven van mijn dochter voort. Half Nederland kent Anne-Bo nu, waarom niet heel Nederland?"

'Ze regelt zaken voor me die mijn ouders niet begrijpen'

Rupina Sarkis (21) studeert dankzij de hulp van Stichting Anne-Bo international creative business.

"Mijn coach Bernadette nam me laatst mee naar het Stedelijk Museum. Ik vond het zo geweldig dat ik na afloop met mijn Stads-pas meteen naar de andere musea aan het plein ben gegaan!"

Op vijftienjarige leeftijd kwam Rupina naar Nederland met haar moeder en tien jaar oudere broer. Ze had sinds haar elfde, toen ze Syrië ontvluchtte, geen regulier onderwijs kunnen volgen. In Libanon, Italië en Zwitserland, waar de familie steeds tijdelijk verbleef voor ze in Amsterdam terechtkwam, ging Rupina maar af en toe naar school. Op het Marcanti College mocht ze instromen in 4 havo, een jaar later haalde ze haar diploma.

"Eigenlijk zou ik vwo gaan doen op het Calandlyceum, maar via een docent leerde ik de Stichting Anne-Bo kennen. Met hun steun kon ik ook naar de School voor Journalistiek. Het is mijn droom om verhalen te vertellen, verhalen van mensen die geen stem hebben, die niet opgemerkt worden in de samenleving."

"Na een jaar bleek het toch een te stressvolle opleiding voor me. Dankzij begeleiding van de stichting ontdekte ik de studie inter-

national creative business, die beter bij me past en waarmee ik mijn doel ook kan bereiken."

Rupina's ouders hebben ook gestudeerd; in Syrië waren ze beiden arts. Maar het onderwijs-systeem in Nederland was voor hen lastig te doorgronden.

"Mavo, havo, vwo, we snapten er allemaal niets van. Mijn coach kan me adviseren. Ze regelt zaken voor me die mijn ouders door taalproblemen niet begrijpen. Ik heb altijd baantjes gehad in de horeca, maar dankzij de financiële bijdrage van Stichting Anne-Bo kan ik me nu, ook met deze inflatie, iets meer focussen op het halen van mijn studiepunten. Ik ben niet gewend om hulp te vragen en ik was ook bang dat

anderen me zouden veroordelen om de ondersteuning die ik krijg. Maar als ik hier in Amsterdam-West meisjes van mijn leeftijd ontmoet die graag willen studeren, maar uit onzekerheid blijven bij hun baantje in de supermarkt, ben ik zó blij met die steun."

"Bernadette geeft me het vertrouwen dat ik het kan. Ik ben het afgelopen jaar veel zelfstandiger en onafhankelijker geworden. Ik zou dolgraag stage willen lopen in het buitenland en dan later misschien nog naar de universiteit gaan. Door het delen van mijn ervaring hoop ik een voorbeeld te zijn voor andere meisjes die ook graag willen doorleren, maar in hun eentje geen kansen zien." >>

'Als je de weg in het systeem niet kent, sta je 2-0 achter'

Bernadette Blom (54) is, naast haar werk voor haar eigen investeringsbedrijf, coach bij Stichting Anne-Bo.

Dingen doen die het verschil maken, maar wel op een ambitieus en professioneel niveau, dat is wat Bernadette Blom drijft. Na vijftien jaar ging het haar tegenstaan om als investment banker 'nog meer geld te verdienen voor mensen die al heel veel hebben'. Daarom richtte ze Fount op, een bedrijf dat in ontwikkelingslanden investeert op het gebied van duurzaamheid en sociale verbetering.

Precies dat doet ook Stichting Anne-Bo, zegt Blom. Daarom, en

omdat ze Anne-Bo goed heeft gekend, is ze als penningmeester en coach nauw betrokken. De Amsterdamse Rupina Sarkis (zie ander kader) is haar pupil. "We leerden elkaar kennen toen Rupina net haar havodiploma had gehaald. Ik was meteen onder de indruk van haar talent en ambitie. Rupina komt uit Syrië en ondanks haar taalachterstand en het jarenlang missen van onderwijs was ze toch mooi in één keer geslaagd. Ze had zich ingeschreven op de School voor Journalistiek. Omdat Nederlands niet haar moedertaal is, leek me dat een uitdaging, maar het was haar droom. Vanuit Stichting Anne-Bo was er een lerares Nederlands die haar in de avonduren bijspijkerde. Ook controleerde ik dat eerste jaar op haar verzoek haar werk op taal- en spelfouten. Toen journalistiek toch lastig bleek, kreeg Rupina via de stichting een uitgebreide studiekeuzetest. Daar kwam de hbo-opleiding international creative business uit. Ik vind het zo

mooi om te zien dat ze daar echt op haar plek zit; ze doet het ontzettend goed. Behalve dat we bellen, appen en mailen over tentamens die gehaald zijn of werkstukken die ze me wil laten zien, drinken we ook regelmatig koffie. Of ik neem haar mee naar het ballet of naar een museum."

"Soms is mijn hulp heel concreet en praktisch. Toen ik afgelopen zomer met dat mooie weer vroeg of ze nog naar zee was geweest, kwam ik er bijvoorbeeld achter dat ze niet kan zwemmen. In Badhoevedorp vond de stichting een zwemschool die haar wilde helpen. Samen met een andere student van Stichting Anne-Bo krijgt ze nu elke week zwemles."

"Als coach wordt de kansenongelijkheid je echt onder de neus gewreven. Hoe slim en leergierig deze meisjes ook zijn, als je de weg in het systeem niet kent, sta je 2-0 achter. Zo wist Rupina niet dat ze hulp kon vragen aan een decaan. 'Nee hoor, wij hebben geen studieadviseur,' was haar antwoord toen ik zei dat ze daar moest aankloppen. De opleiding zelf had haar dat nooit aangeraden. Met kleine dingen kun je als coach dus al bijdragen. Maar ze heeft ook behoefte aan een luisterend oor en belangstelling, net als mijn eigen studerende kinderen. En net als voor mijn vier dochters ben ik soms ook een beetje streng voor Rupina. Als ze haar zwemles overslaat, spreek ik haar daarop aan. Ik ben trots op haar en ben ervan overtuigd dat ze met een beetje hulp nu straks economisch zelfstandig en daarmee een voorbeeld voor andere meiden zal zijn. We hebben in twee jaar best een emotionele band opgebouwd. Hoe hecht die is, bleek laatst toen ik het tegen haar had over 'mijn andere kinderen'. Daar moesten we alle twee heel hard om lachen, maar het zegt natuurlijk wel wat." <<

